

Aczél Géza

(kontra)galopp *javított utószinkron*

10.

hiányos tudásom javát már megettem ezért némileg kegyetlen érzés ráhangolódni a szűk kezdetekre mikor még nem sejted milyen erővonalakból formál meg a belső lelki lecke kényszere s a gyermeki bevédettség és az álomszerű militáns létbe vetettség után miként zuhansz bután egy szabadságtól fátyolosabb létbe hol még a futó idő se ellensége a rügyeit pattogató túlcsordult kamasznak iránytű nélkül mely pontján maradhatsz — szóljon most kivételesen a többségről az ének a szesz a pina és a megízlelt bölcsesség háromszögének az idomba valamiféle áhítatot is behozva hol egy láthatatlan nagy szem egyszer végsőkéig szorozza az út elejét melynek botladozó lépéseibe aligha fér meg a cinikus mixelés hiszen az irányt még komolyan vesszük téves etikai normaként nem eresztjük az éretlen mozdulást hüen magunkhoz rokoni társat keres a fölbuzdulás s a lehetséges komponensek partneri viszonya az eltékozolt lehetőségek hosszú árnyékokat vető iszonya még ha e a rím kín is s büntetésből néhány ütemre kihagyjuk ne vonzza mindig szóvég a másik mágnesét de hát az elvontabb élmény erről a lendületes magaslatról indulna folyvást szertesztét ha a fáradozó elme mikor a misztikus ihletnek nincsen már kegyelme a teremtés szférájába lépve megakad állsz magányosan az egyetem előtt egy mitológiai komor kocsányos fa alatt föltilizálva a díszletet megérkeztünk a tudásszomjival te nagy gyerek töltted puttonyod még ha az elején semmi sincsen ott ahol kerested a vándorlás szelleme kering csak búvösen feletted te pedig egykedvűen váltogatod az egyforma termeket s az akkor még harsányan különféle csajokat a győzelem és vereség aránya jó közepes magánzóként egy szürke tabellán szinte mindvégig megmarad holott sehol a szponzorok még szerencse hogy nagyon olcsó a lőre telik forró lángosra fagyos szalonnára nem túl igényes nőre legfeljebb az intellektus kérdéseit kínos bogozgatni mivel közepesen veszélyes gesztusokkal akár sunyizva is kicsit késleltethető ez a tudományos hakni de egy idő után a hely toladó szelleme a kemény tudománynak néhány anakronisztikusan nyomasztó embere rád telepedik akárhogy húz hígabb terepre a zagyván zakatoló élet nem kerülheted a szellemit mely egyelőre néhány igényes idegen jól formált monológjának homályos átcsapolása de a műveletnek mikor véget ér az élveteg napi vágta a tudat alján megmarad valami csendes bölcs magánya a kopott albérlet mélyén félrészegen egyszer csak vágyini kezdesz a fogalom pontosítása nélkül valami tudományra valami művészetre a gimnáziumban s az ügyeletesi szobákban félbehagyott versre melyből csöpögött ugyan a lét ragacsos szerelme s a szülői ragaszkodásnak mára valamiféle torz vigyora épült de akkor még kellett a lekopott ház dohos nehezkül meghálálva ha aggódó szólásokban nem kérdeztek csak adták a párolgó sárga tyúklevest és az azóta se talált rácsos süteményt melynek lecsordult lekváros szélére porhanyósan ült ki a remény hogyha egyszer elbuksz a gasztronómia felé szólhat még a nóta a burgonyás szeszeknek gyomorlyukasztó módra talán örökre vége rátalálsz majd egy józan feleségre s a műveltség apró karámjaival azt a bizonyos szuverén boldogtalanságot bekerítéd sivár albérletes ballagásaimban kezdett is szilárdulni a hitem hisz az univerzitás vastag falai mögé lassan már beláttam szétválni kezdett ambícióim közül az elérhetetlen és ami befogadható barátnak a virtuális finom útjелек

mentén sok magányos gulyáslevest szürcsölgettem a kacskaringósan mindig hazavivő estén de a füstös monoton zibongásban azért ha nem is katedrális épülgetett egy viskószerű ház is melyben hiábavaló tehetségét és mára már hiteles empátiáját a kallódó diák megmutatta igaz vezeklésének sosem volt méla papja de ahogy utólag szigorú szemekkel nézem nem nagyon volt blama egyetlen vereségem sem a megbicsaklott vizsgákon vagy egyáltalán nem tanultam vagy a kijevei emlékiró pópáktól esett némileg távolabb a múltam ha szép fehér fejével fáradt professzorom rám kérdezett a vaskos magyar régiségben pedig szorgosan gyűjtöttem azokat az ingereket melyekért beírható kalkulus nem járja de rádöbentettek egy messzi gyökerekből fölhúzó világra melynek tartógerendája a nyelv ha újra kezdeném lehet hogy eleinte akkor is megmaradnék léha de azért erre a grammatikai héjra mely a koncentráció felé szorít jobban ügyelnék mint ahogy a bibliográfia belső törvényeire is több évtized kell még hogy az álmos fűrészporból a profi a rejtett összefüggéseket kilopja s a delejes sugárzások mentén fölösleges ügyeskednie naponta ámítva közegét ő mindent olvasott ezen a poszton maradjanak unalmas jegyzetelők és a virulens nyugdíjasok emitt hajazva az értelmetlen mikrofilológiára ott pedig tonnára mért bestseller az ára az esztétikumából kivitt jólétesültségnek mikor a határon billeg igyekeznie kell szegénynek mivel hajszálon múlik a fortyogó üstbe hull vagy szűk szellemi autonómiáját verekszi ki magának hisz egy idő után a méltatlanul lemaradók lassan már alulról magáznak s nem értik miért nem nyúl értük a kánon e szomorú utat majd én is végig bejárom nem mindig a fönt terpeszkedőknek adva igazat hisz belőlük a mázlinak mondott közhelyes felismerés gyakran kimarad természetesen vélve a megbecsült élet hosszát de ne járjuk most végig ezt a különös canossát mert alig jutottunk még túl a veretes egyetemi bejáráthoz kisipari módon gányolt hirdetőablak során melyek préselt falemezeire gombostűzve fűjtünk egy méla harsonát s örültünk ha a tacepaóából egy laza vállveregetés vagy az esti csaj kijött imígyen keveredtek akkor hátsó-európai olcsó gyönyörök és a nehéz szakmának egyszer csak magára maradt sejtelmes varázsa mikor hol kítaszítottként hol biztos menetelőként ébredtél a kába alvás utáni délutánra és hinni kezdted az irodalmi jövőt pedig már akkor is éledeztek az ügyes statisztikákkal felszerelt törtetőkkik az elemzések roppant ingoványait kihasználva fürgén özönöltek az uborkafára s te tanácstalanul szorongva lested kik a tehetségesebbek kik előtt a fegyver letéve hiszen múlt időknek alig születik nyeresége ám ezeket a teremtés elegáns törvényei szerint el ne vétsd mivel kismesterek zsenije az igazi nyereség ha a nemzeti szükség még nagyobb tornyot épít inntől fontos kikötőknek fogtam fel zaklatott adyt és izgága petőft bár az is derengett az egyéni ízlésnek nincs hona a dekadens fáradtságnak volt csak lelkemben terített otthona még ha nehéznek is tűnt árnyak alól a továbbélés esélyét kihalászni de ilyenkor jöhetett volna szemben bárki én húszévesen a múlásra szavaztam néhány beteges évet húzva magamra miből partizánoknál akár egy földalatti robbantgatás is kinő de nálam nincs biztos formátum és nincs befolyásos szerető ki a dolgok folyását igazgatja így aztán beszorultam a helyi lapba a hiúság vásárában már tudtak rólam de minek ráadásul rég nem voltam eminens